

SZÉCSI NOÉMI
KOMMUNISTA
MONTE
CRISTO

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2014

- Ide figyelj, Sanyi! Látod azt a burzsujt az utca túloldalán?
- Sose biztos az, hogy burzsuj.
- Mondom: látod?
- Látom.

Durr. Szamuely elvtárs célra tartás nélkül, vaktában lőtt egyet, a következő pillanatban a fiatalember összerogyott, és elterült az utca kövezetén. Szamuely visszatette hatalmas fegyverét a pisztolytáskába. Igazított az övéen. Felemelte jobb keze mutatóujját:

– Látod, Sanyi, így jár az, aki kárt tesz a vörös proletariátusnak.

– De nem tett kárt!

– De így jár – jegyezte meg lakonikusan Szamuely elvtárs, és ezzel újra helyet foglalt a királyi gépkocsiban. Ebből a Lenin-fiúk is megértették, hogy megérett az idő a távozásra, és visszszakászálódtak. A hűséges sofőr gázt adott, éles kanyart vettek, és már robogtak is vissza a Szovjetház felé.

A dédnagyapám hátán a jeges futkosott. Arra gondolt, vajon miért gyűlöli őt Tibor, akit maga is szívből utált. Megállt egy plakát előtt, és úgy tett, mintha azt vizsgálgatná, de csak azért, nehogy ide-oda dobált végtagokkal pánikszerűen menekülni kezdjen, mint a bokán dobott mezei nyúl. A nagy vörös proletárkéz a plakáton már amúgy is többször gondolkodóba ejtette. Egyrészt sárga fényt bocsátott ki magából, másrészt elektrosztatikusan vonzotta magához a fém aprópénzt, a sötétzöld borítójú könyveket, valamint a sötétvörös, húsos szirmú virágokat. A plakátot a következő felirat díszítette: *Proletárkezet vagy antantkorbácsot?*

A felvetés jó. Sokan küzdenek hasonló dilemmával. Lepra vagy kolera? Sósav vagy marólúg? Tisza-örvény vagy Duna-sodor? Golyó vagy kötél? Ám a dédnagyapám egyelőre nem kívánt ilyen nagy jelentőségű döntést meghozni. Nem feltűnően gyors, de céltudatos léptekkel távolodott az incidens helyszínétől. Az utcára kimerészkedett járókelők közül valaki hívta a mentőket. Jólesett látni, hogy van még jóérzés az emberekben, ez a későbbiekben gyökeresen megváltozott. Akkoriban még, ha a vörösörök nem lőtték közélről fejbe és nem fosztották ki, az embernek minden esélye megvolt, hogy honfitársai segítőkészségének köszönhetően Prónay Pál fehérterroristáinak kezére jut, és péniszére kötözött cukorspárgán vezetik körbe a Nemzeti Lovarda udvarán.

Dédnagyapám már a Rákóczi úton cipelte a Tanácsköztársaság ügyét. Szerfölött aggasztónak találta, hogy Tibor számára az eszme nagyobb súllyal esik latba, mint az emberélet. A burzsoáziát végleg kiirtaná, a parasztság csak annyi neki, mint az orrán zümmögő légy. Azt zümmögi: „Földosztást, földosztást!” Tibor odakap, markába zárja, aztán összereccsenti, és ni, ott van kiontva a sárga bele. Kun Béla meg csak szabadkozna, ha kérdeznék, miért engedte, hogy Tibor likvidálja a föld népét.

– Hogy mit csinált? Ejnye, Tibor, egy percre nem nézek oda, éppen csak egy szikratáviratot küldök el Lenin elvtársnak, te meg lemészárolod a polgárságot, megtizedeled a parasztságot!

– Én ugyan nem tettem ilyet – mondaná Tibor méltatlankodva. – De szívesen végzek azzal, aki rólam ilyet terjeszt!

Pedig a háta mögé dugott kezében ott az összecsucskató akasztófa! Kun elvtárs oda se tekintene, úgy veregetné Tibor vállát.

– Én megbízom benned, Tiborom. Végezd csak a munkádat. És nem nézne oda, oda se akarna nézni, pedig Tibor olyan kapkodva csukta össze az akasztófát, hogy még mindig ott himbálózik rajta egy varjúszárnybajszos zsírosparaszt!

Dédnagyapám letörölte gyöngyöző homlokát, és megnézte zsebóráját. Még tíz perc a kijárási tilalomig. Nagyobbra mérte lépteit. Közben folyton csak figyelt meg hallgatózott, nem jön-e megint Tibor a terepjáróval, bőrkabátos, kibiztosított fegyverű Lenin-fiúkkal az oldalán. „És még azt is jegyezd meg, Sanyi...”, mondaná, és olyat löne, hogy még a villamos kereke is leeresztene, csak úgy sikoltozna rajta a sok prolinép. Aztán hamarosan visszanyernék a lélekjelenlétüket, és spontán elénekelnék a *Marseillaise*-t.

A budapesti emberektől távol áll a büszkeség, viszont rendkívül alkalmazkodóak. Szörnyülködtek, amikor ellopták a Ferenc József-szobrot, mert maguk akartak szert tenni ekkora mennyiségű színesfémre. Viszont megkönnyebbültek, amikor kiderült, hogy a szobrot igazából hivatalosan elszállították, hiszen népgyilkosok emlékművei mégsem éktelenkedhetnek az utcán. Március 21-én még kevesen tudták fejből a *Marseillaise*-t, most meg ha csak oldalba bökkik őket, már éneklük is. Különben nincs ebéd! A dédnagyapám személy szerint jobban kedvelte az *Internacionálé*-t, modernebb, korszerűbb hangzása és elrugaskodottan patetikus szövegvilága miatt. Már dúdolta is: így még a gyaloglás is gyorsabban ment.

– Vajon tényleg ez a harc lesz a végső? – tűnődött, és igazított a bőrrönd fogantyújának fogásán. – Ennyi az egész? Vívunk egy kimerítő háborút, odavész egymillió emberünk, végigverekszünk pár véres sztrájkot, kiobbantunk egy őszirózsás forradalmat, de innentől nincs semmi dolgunk, hátradőlve figyeljük, ahogyan Károlyi Mihály – osztálya szemében

egyszerűen csak „degenerált házárdőr” – átjátssza a hatalmat a szociáldemokratáknak, a szociáldemokraták meg a kommunistáknak. De azok nem teremnek nyomban a nyeregben. Előbb még Landler Jenőék alázatosan kopogtatnak a rajta kívülálló okok miatt túskefrizurás Kun Béla börtöncellájának ajtaján.

– Szabad bejönni? Tárgyalni jöttünk a koalíció ügyében.

Semmi válasz.

– Hahó! Szeretnénk veletek kormányt alakítani. Bejöhetünk?

– Majd ha a Haubrich Józsi is hozzátok – szól ki kényeskedve Kun Béla.

– Fene a gusztusod – mondják a szociáldemokraták, de visszafordulnak Haubrich Józsiért. Öt perc alatt megjárják az utat a csepeli vasöntödéig, úgy sietnek vissza a Conti utcába.

– Kun elvtárs, engedj be minket, légy olyan aranyos! Itt van velünk Haubrich elvtárs is. Haubrich elvtárs, mondj valamit Kun elvtársnak! – nőgatja Landler a vasmunkások vezetőjét.

– Szervusz, Béla! – szólal meg az.

– Szervusz, Józsi. Na jó – mondja Kun Béla engedékenyen.

– De gyorsan mondjátok, el vagyok foglalva. Éppen a földalatti mozgalmat szervezem. Ráadásul Ottóék megitták az összes teámat. Van elég bajom.

– De Bélám, pont erről van szó! Nincs többé illegalitás! Ti meg mi kormányt alakítunk! Együtt! Na, mit szólsz? Jó, mi? És te még gyanakodtál ránk...

– Hát... – habozik Kun Béla.

– Na mire vársz? Csapj bele!

– De csak akkor, ha minden szociáldemokrata népbiztosnak két kommunista népbiztoshelyettese lesz.

– Egye fene. Így áll az alku?

– Ez persze még nem minden.

– Hát persze hogy nem. Minden úgy lesz, ahogy akarod. Gyere, Béla, alakítsunk kormányt!

– Jó, alakítsunk – Kun Béla kissé kelletlenül nyújtja a kezét.

– Jól döntöttél, Kun elvtárs! Éljen a Magyarországi Szocialisták Pártja!

– Nana. A névről majd még beszélünk. De milyen papirost szorongatsz?

– Ez csak egy kis... ez csak egy kis buta... egy kis ócska... Vix-jegyzék...

– Add csak ide! Zsákbamacskát nem veszek!

– De ez csak egy vázlat... egy tervezet... Károlyi annyira a szívére vette, hogy ijedtében lemondott, de ő csak egy gyenge szívű gróf... Rá se ránts, Kun elvtárs. Nem érdemes komolyan venni... tudod, a franciák mindig túloznak...

– Micsoda!? Orosháza határváros? Elájulok!

De ez csak az első ijedség, Kun Béla mégsem ájul el. Visszont olyan erős migrén áll a fejébe, hogy ki sem áll már vagy százharminc napja. Pedig innentől könnyű. A hatalom megvan, már csak élelmezni kell a proletártömegeket, sakkban tartani az antantot, és hazaküldeni pár vérivó románt.

Ez a harc lesz a végső. A forradalom jön és száguld tovább. Mi csak egy dominó vagyunk a nagy dominódőlésben: a szovjet dominó ránk zuhant, mi meg nekiesünk az osztrák dominónak – állapította meg nagyapám, immár a Keleti pályaudvar vaskapujának küszöbén lihegve. Na, csak kapják el a grabancát annak, aki még ilyenkor is az utcán ténfereg – nézett hátra elégedetten. Vett egy kis palack vizet – más útravalót nem nagyon lehetett kapni –, aztán kényelmes léptekkel megközelítette a bécsi gyorsot.

A fülkében, ahová a jegye szólt, már ült egy nem feltűnő külsejű fiatalember, aki háztartási csomagolópapírra nyomta-

tott *Vörös Ujság* olvasásával álcázta magát. Dédnagyapám felhelyezte bőröndjét a poggyásztartóra, kigombolta a zakóját, lehuppant az ülőhelyére, majd az idegen felé fordult, és nyájasan kérdezte:

– Hogy szolgál Ottó egészsége, mióta nem láttam?

Amúgy rendben utazott. A menetrend szerinti időpontban meg is érkezett Bécsbe, és a Sacherban vett ki szobát.